

A photograph of a man and a woman smiling. The man is on the left, wearing a pink shirt. The woman is on the right, with long, wavy red hair, wearing a white top. They are both looking towards the camera.

***Méér
dan
geld***

Groteletterboek

Frederika Meerman

Méer dan geld

Frederika Meerman

Méér dan geld

Uitgeverij De Rode Tulp

Dit is een roman. De personages en situaties in deze roman zijn verzonnen en enige gelijkenis met bestaande personen of situaties berust dan ook geheel op toeval.

ISBN 978-94-6260-061-4
NUR 344

© 2018 Uitgeverij De Rode Tulp, Amsterdam
Imprint van Uitgeverij De Graveinse Abeel
www.derodetulp.nl
www.degraveinseabeel.nl
Omslagontwerp/bewerking: Uitgeverij De Rode Tulp
Omslagfoto: © Depositphotos/Uitgeverij De Graveinse Abeel
Auteur: Frederika Meerman

Dit boek is ook te verkrijgen als groteletterboek.

Het papier van dit boek heeft het FSC-keurmerk: de grondstof is afkomstig van verantwoord beheerde bossen om wereldwijd de bossen te behouden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige ander manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Het was een prachtige voorjaarsdag en aan de vele bloeiende bomen kon men niet zien dat er zoveel verdriet was. Onder een van die bomen stond Liselotte samen met haar broer en zus; ze hilde onbedaarlijk.

Het was haar moeders wens om begraven te worden op een plek onder een boom die in het voorjaar bloeide; en het was voorjaar.

De toespraken werden soms niet verstaan door Liselotte's gehuil.

“Lieverd, probeer een beetje te minderen met dat gehuil, de mensen die een toespraak houden zijn soms niet te verstaan door jouw gehuil,” zei Lea,

haar zuster.

“Maar die mensen... zijn hun moeder... niet verloren. De... liefste moeder die er is...” zei Liselotte tussen de snikken door.

“Ja, dat is zo. Onze moeder was een schat. Maar alle mensen zullen hun moeder verliezen als ze volwassen zijn,” zei Dirk, haar broer.

“Ik voel me niet volwassen, ik voel me vandaag een klein kind,” antwoordde Liselotte nu bijna zonder huilen. “Zien jullie dat wij met z’n drieën alleen onder de bloeiende boom staan; de boom die z’n takken boven mama’s graf uitstrekt? Alle andere mensen die voor mama komen, passen er niet onder. Ik vraag me af of zij ook verdriet hebben zoals wij... vast niet. Zo zien ze er niet naar uit, die komen alleen voor de koffie, de cake en de broodjes.”

Liselotte fluisterde dat laatste.

“Maak je niet zo druk om die mensen. Het is toch lief dat ze mama de laatste eer bewijzen?” zei Lea eveneens fluisterend.

Toen de ceremonie was afgelopen en allen naar de ontvangstruimte gingen, kwamen de mensen Dirk, Lea en Liselotte condoleren.

Het ging volkomen langs Liselotte heen.

Later, toen ze een kopje koffie had gedronken en

een broodje had gegeten, keek ze om zich heen. Ze was blij dat ze tussen Lea en Dirk zat, dat voelde veilig.

“Gaat het weer een beetje, Lise?” vroeg Dirk.

“Nu alles achter de rug is en jullie naast me zitten, kom ik weer een beetje tot mijzelf. Maar ik weet nog steeds niet hoe ik zonder mama verder moet. Ik weet niet waar ik mijn immense verdriet moet stoppen. Mama steunde mij altijd in alles, en zij zou waarschijnlijk zeggen dat ik hard moest gaan werken want dan zou ik afgeleid zijn. Ik heb dan wel mijn diploma’s maar nog geen vaste baan. Als freelancer heb ik af en toe werk als er iemand ziek is, maar echt werk heb ik nog niet. Mama sprak mij altijd moed in, maar nu...” Ze drong de tranen terug.

“En ik zou natuurlijk het liefste in het huis blijven wonen, al is het erg groot voor mij alleen. Ik vind dat niet erg maar ik denk niet dat dat mag; ik weet ook niet of ik de huur steeds kan betalen. Dan zal ik een klein huisje moeten zoeken, maar die liggen ook niet voor het oprapen. En al mama’s spullen dan? Die wil ik niet wegdoen,” zei Liselotte. Nu drupten er toch weer enige tranen naar beneden.

“Ik heb met je te doen, maar ik kan je niet helpen. Je bent welkom om naar mij toe te komen, maar dan

wel naar Amerika. Ik heb daar een goede baan en die wil ik niet kwijt. Je bent welkom, dat weet je, Lise,” zei Lea.

“Daar heeft ze nu niet veel aan. Maar Lise, je bent welkom bij mij en bij Renske. Je kunt op de boerderij gaan meewerken en wellicht is er een school die een tekenlerares nodig heeft. Alle spullen van mama kunnen bij ons in de schuur opgeslagen worden, daar is ruimte zat. Je moet dan wel verhuizen naar Zeeland, dat weet je. Als je maar weet dat je welkom bent, je staat niet alleen op de wereld, Lise,” zei Dirk.

2

Toen Liselotte thuiskwam, dacht ze aan de woorden van haar broer. Ze wist dat alles wat hij gezegd had uit zijn hart kwam en dat ze welkom zou zijn bij hem en bij Renske, zijn vrouw; ze zou niet alleen op de wereld zijn. Maar zo voelde het wel, zo verschrikkelijk alleen!

Lea was meteen na de dienst naar het vliegveld gegaan en was vertrokken naar Amerika.

Dirk had een telefoontje van Renske gekregen dat er een koe aanstalten maakte om te kalven. Ze had voor zekerheid de dierenarts al gewaarschuwd maar Dirk had geen rust en was ook vertrokken. En Liselotte was door een taxi thuisgebracht.

Toen ze het huis binnenstapte, deed ze meteen de deur op het nachtslot en plofte daarna op de bank neer.

Liselotte staaarde in het niets. Ze was alleen, alleen! Geen lieve moeder die naast haar zat, geen vrolijke lach als ze met Liselotte een spelletje deed. Geen gezang was er te horen als haar moeder stond te koken. Niets van dit alles, ze was alleen.

Niet meer samen eten en onderwijl elkaar vertellen hoe hun dag was geweest.

Geen moeder die met thee op haar wachtte als ze uit school kwam.

Geen moeder die haar leerde zich te weren tegen het gepest.

Altijd maar weer dat gepest. Dat pesten was een ellende.

Ze was de grootste van de hele klas geweest en werd op school geregeld 'slungel' genoemd.

Ze was helemaal geen slungel, ze groeide op tot een mooie slanke jonge vrouw.

En dan dat rode haar! Het zat in krulletjes om haar hoofd. Papa en mama hadden het prachtig gevonden, maar zij werd gepest om dat rode haar.

Niemand had rood haar.

Daarom had ze aan de kapper gevraagd of hij het zo

kort mogelijk wilde knippen. De kapper had het zó zonde gevonden.

En dan nog de ramp dat ze een beugel had moeten dragen van de tandarts.

Nu ze volwassen was, waren er steeds meer kinderen die een beugel moesten dragen, maar toen was zij de enige geweest en was er wéér voer voor de pesters geweest!

In die tijd was haar vader overleden en vaak was ze met rood behuilde ogen op school gekomen en dat was alweer iets waarom ze gepest was.

Ze was zo blij geweest toen ze naar de middelbare school ging.

Men zou toch verwachten dat de leerlingen op de middelbare school de leeftijd voorbij waren om iemand te pesten, maar dat was niet zo. Ook daar werd ze gepest.

De anderen waren jaloers op haar hoge cijfers geweest. En tot overmaat van ramp was ze goede vrienden geworden met de leukste jongen van de klas. Dat was dus weer iets waardoor ze gepest zou worden, want alle meisjes waren jaloers.

Bij haar moeder had ze altijd kunnen uithuilen om alle narigheid maar nu? Liselotte barstte in huilen uit.

Ze was haast niet tot bedaren te brengen, maar dan toch eindelijk, eindelijk, werd het huilen minder en kwam ze tot rust.

Ze zou een pot thee gaan zetten en een trommel met koekjes pakken.

Ze kon nu wel elke dag huilen, maar dat schoot niet op. Ook dat had haar moeder haar geleerd: niet bij de pakken neerzitten.

Hoe verdrietig was haar moeder geweest toen haar vader, plotseling en veel te vroeg, was overleden!

Ook zij had met het verdriet om kunnen gaan.

Ze was een voorbeeld voor hen alle drie geweest.

Zij was gaan werken bij anderen om zo te zorgen dat het hen, haar drie kinderen, aan niets zou ontbreken; nou ja, zo min mogelijk.

Liselotte liep naar de keuken en zette een pot thee.

Omdat ze wachtte tot het water kookte, keek ze in de koelkast of nog iets te eten was. Er lagen eieren, kaas en groenten. Achterin stond een afgedekte schaal.

Wat zou daar inzitten? Ze pakte de schaal en zette die op de tafel. De schaal was ijskoud.

Terwijl ze dit deed, floot de ketel ten teken dat het water kookte. Ze schonk de thee op en zette de pot op het warmhoudplaatje en zette dit op een

dienblad, samen met de trommel met koekjes. Vóór ze naar de huiskamer liep, keek ze wat er in de schaal zat. Het was een kant en klare ovenschotel; in meerdere lagen aluminiumfolie verpakt. Ze was helemaal verbaasd. Dat is wel heerlijk voor straks, als ze trek in eten zou hebben, dacht ze. Wanneer zou mama die in de koelkast gezet hebben? Het leek erop dat de schotel bevroren geweest was. Ze zette de oven meteen aan op een lage temperatuur; dan was deze warm als ze het eten wilde warmen. De schaal liet ze buiten de koelkast staan.

Eerst maar theedrinken en koek eten.

Teruggekomen in de kamer schonk ze thee in en opende de trommel om koek te pakken. Bovenop de koekjes lag een briefje. De tranen stroomden al meteen over Liselotte's wangen. Dit had haar moeder geschreven!

Lieve Liselotte,

Omdat ik wist hoe snel alles zou gaan, en hoe snel ik onder de bloeiende boom zou liggen, heb ik de schotel die in de koelkast staat, heel diep ingevroren en daarna in de koelkast gezet.

Het is het laatste wat ik nog voor je doen kon. Ik wist dat jij hier alleen zou zijn. Dirk, de schat, moet toch weer snel terug naar zijn dieren en Lea wil geen tijd verliezen voor haar carrière, jij zou dus alleen in huis zijn na...

Eet smakelijk, lieverd!

Liselotte dacht dat ze alle tranen al vergoten had, maar toch drupten er weer een stroom tranen over haar wangen. Die lieve mama. Om daar nog aan te denken terwijl ze wist...

Mama, je bent toch echt de liefste moeder van de hele wereld. Altijd aan ons denken en altijd voor ons zorgen, zelfs nu voor mij.

Liselotte at wat koekjes en dronk de thee op.

Ze keek naar haar tas en jas die ze op de grond had laten vallen. Ze stond op, pakte de jas en liep naar de gang en hing de jas op de kapstok. Daarna pakte ze de tas en haalde eruit wat niet nodig was. En zakdoek, een kam, een lippenstift, wat dropjes, een pen en een blocnote liet ze er altijd in zitten. Maar wat was die enveloppe? Die kende ze niet. Ze scheurde de enveloppe open. Er zat een briefje in en geld.